

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Takács Gáborügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Borbás Péterügyvéd által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen ingó ellenértéke és használati díj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. november 23. napján kelt 15.CS/P.20.327/2009/95/I. számú ítélete ellen a felperes által 96. és 99. szám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletének a nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 90.000 (azaz kilencvenezer) Ft + áfa fellebbezési eljárási költséget, valamint az államnak külön felhívásra 289.100 (azaz kettőszáznyolcvankilencezer-egyszáz) Ft illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 600.000 Ft-ot és ennek 2008. április 13-tól járó kamatát, míg az ezt meghaladó keresetet elutasította. A felperest marasztalta az alperes javára 15 napos teljesítési határidővel 294.543 Ft perköltségben. A felperest 631.739 Ft, az alperest 36.061 Ft illeték megfizetésére kötelezte az állam javára.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában megállapította, hogy a felperes mint eladó és az alperes mint vevő között 2007. november 7-én adásvételi szerződés jött létre a szerződés 1. számú mellékletében felsorolt ingóságok vonatkozásában, amit a melléklet 1-13 tételszám alatt rögzített. Az ingóságok vételárát a felek 1.200.000 Ft-ban határozták meg azzal, hogy a vevő azt részletekben jogosult és köteles megfizetni az eladó részére. Külön rögzítették a felek, hogy a szerződés mellékletét képező felsorolásban 1., 2. és 6. tételszámú ingóságok 600.000 Ft-os ellenértékét az alperes megfizette a felperes részére. Kitértek arra is az adásvételi szerződésben, hogy annak megkötésére az ingóságok megtekintett állapotában került sor. A felperes vállalta, hogy az 1. tételszám alatt szereplő robbanómotoros targoncát 5 nap alatt működőképes állapotba hozza.

Az alperes az adásvételi szerződés szerinti 600.000 Ft-os vételárhátralékot nem egyenlítette ki. Szavatossági igényre hivatkozott a targonca tekintetében és közölte, hogy a vételár arányos részének visszatartási joga megilleti őt. A felperes az alperesi szerződésszegésre hivatkozva 2008. március 21-i levelével a szerződéstől elállt, felszólította az alperest, hogy az adásvételi szerződés mellékletében felsorolt 3-5. és 7-13. tételszám alatti ingóságokat adja ki a részére és fizesse meg ezen ingóságok használati díját. Az alperes a 2008. április 17-i válaszelevelében az elállást nem vitatta, szavatosság iránti igényét azonban fenntartotta. Az alperes a későbbiekben az ingóságokat megsemmisítette.

A felperesi elállással a felek között a szerződés megszűnt, az alperes azonban sem az ingóságokat nem adta ki, sem azok ellenértékét nem térítette meg.

Ilyen előzmények után a felperes keresetében kérte a bíróságtól, állapítsa meg, hogy a perbeli

szerződést a felperesi elállás felbontotta. Kérte, kötelezze a bíróság az alperest, fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 600.000 Ft-ot ingó ellenértékeként és ezen összeg után 2008. január 1-től a kamatokra is igényt tartott. Kérte továbbá az alperes marasztalását 9.930.300 Ft használati díjban és annak 2008. március 22-től járó kamataiban ami napi 41.900 Ft használati díjnak megfelelő összeg. Állította, hogy a szerződésben vállalt és a targonca működőképességével kapcsolatos kötelezettségének eleget tett.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. 812.500 Ft erejéig beszámítási kifogást is előterjesztett, amiből 500.000 Ft a targoncával kapcsolatos szavatossági igényként árleszállítás címén illeti meg a beszámítási kifogás szerint. 312.500 Ft tárolási díj elszámolására is igényt tartott, ami a palacktartó kalodák és két kaloda CO₂ gázpalacktároló tárolásának az ellenértéke. Vitatta, hogy az adásvétel tárgyát képező ingóságok a felperes tulajdonában álltak volna, ugyanis azok az akkoriban felszámolás alatt álló felperesi érdekeltségű gazdasági társaság tulajdonában lehettek. Ebből viszont arra a következtetésre jutott, hogy az adásvételi szerződés érvényesen nem jött létre, ennek folytán a felperes jogszerűen attól el sem állhatott és így használati díjra megalapozottan nem tarthat igényt.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a keresetet részben találta alaposnak. Annak elbírálásakor figyelemmel volt a régi Ptk. 365. § (1) bekezdésére, 368. § (1) bekezdésére, 376. § (1) és (3) bekezdésére.

Az elsőfokú bíróság mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy az ingóságok tulajdonjoga kit illetett. A peres iratok közt rendelkezésre álló felszámolási iratokból nem állapítható meg, hogy az adásvételi szerződés szerinti ingóságok a felszámolás alatt álló gazdasági társaság ingóságai lettek volna, a tárolás helye ugyanis a tulajdonjog szempontjából közömbös. Mindezek mellett korábban maga az alperes sem tette vitássá a felperes tulajdonjogát és ezekből a körülményekből az elsőfokú bíróság arra a megállapításra jutott, hogy az adásvétel tárgyát képező ingóságok a felperes tulajdonában álltak, így azokra érvényes adásvételi szerződést köthetett.

A hibás teljesítéssel összefüggő alperesi hivatkozást illetően mindenekelőtt kiemelte, hogy visszatartási jog nem illeti meg az alperest, mert a felek között két jól elkülöníthető szerződés jött létre és a targoncára eső vételár kiegyenlítése már megtörtént, így az egyéb ingóságokra eső vételár visszatartására a targonca miatti hiba okán az alperes nem is jogosult. Arra azonban a jogszabályi lehetőség adott volt, hogy az alperes az ezzel kapcsolatos igényét beszámítási kifogásként érvényesítse a régi Ptk. 296. § (1) bekezdése alapján. Az alperes azonban a targoncával kapcsolatos szavatossági igényének a megalapozottságát nem bizonyította, így ez beszámításra sem kerülhetett.

Alaptalan volt a felperesnek a megállapítás iránti keresete, ugyanis a Pp. 123. §-ában foglalt feltételek hiányában - tekintettel arra, hogy a felperes marasztalást kérhetett - megállapításnak nincs helye.

Jogszerűnek ítélte az elsőfokú bíróság a felperes elállását a régi Ptk. 300. § (1) és (2) bekezdésére, 320. § (1) bekezdésére, valamint a 319. § (1) és (3) bekezdésének a rendelkezésére figyelemmel. Ezen jogszabályi rendelkezésekből következően a felperesi elállás folytán a felek között az elszámolást meg kell ejteni. Az alperesnek ennek keretében az ingóságokat ki kellene adnia. Mivel azonban azok nincsenek meg, ezért azok szerződés szerinti ellenértékét köteles megfizetni, ami a szerződésből megállapíthatóan 600.000 Ft. Tekintettel arra, hogy az alperes a tárolási díjjal kapcsolatos beszámítási kifogása jogalapját sem bizonyította, így a 600.000 Ft-tal szemben beszámításra e címen sem jogosult.

A felperesnek a használati díjjal kapcsolatos kereseti kérelme körében kiemelte az elsőfokú bíróság, hogy a felperes többszöri felhívás ellenére sem tett eleget a Pp. 164. § (1) bekezdése szerinti bizonyítási kötelezettségének, nem nyilatkozott a felperes az ingóságok beazonosíthatóságára, illetve azok speciális tulajdonságait sem jelölte meg. Ezek hiányában pedig egy esetleges szakértői bizonyítástól sem várható eredmény. **Cs. Z.** tanú vallomása sem tartalmaz olyan adatokat, ami alapján a szakértő kirendelésére sor kerülhetne. Mindezek alapján e körben a keresetet mint

alaptalant elutasította.

A perköltségről a Pp. 81. §-a alapján döntött.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének a részbeni megváltoztatását és az alperesi marasztalás összegének 3.614.250 Ft-tal történő felemelését kérte, és igényt tartott ennek 2008. szeptember 1-től járó kamataira is. Másodlagosan indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését.

Fellebbezési kérelme indokaként kiemelte, hogy a perben korábban eljáró szakértő - az alperesnek felróható okból - nem készített értékelhető szakvéleményt. Ennek ellenére az elsőfokú ítélet szerint a felperes köteles viselni a szakértői díj nagy részét.

Álláspontja az volt, hogy a perben rendelkezésre álló adatok alapján lehetőség van szakvélemény beszerzésére, ugyanis egy közelítő érték a peradatok alapján meghatározható és ennek ismeretében bírói mérlegeléssel a marasztalási összeg megállapításra is mód van. Utalt arra is, hogy a 2015. március 13-i tárgyaláson a szakértő kirendelésével kapcsolatos bizonyítási indítványát fenntartotta, amivel az alperes is egyetértett. Ezt követően a tárgyaláson a felek nem jelentek meg, mivel szakértői vélemény hiányában érdemi tárgyalásra nem is kerülhetett sor. Tanácsváltozás folytán azonban a szakértő kirendelése elmaradt, ennek ellenére az elsőfokú bíróság e körben a keresetet a felperes terhére rótt bizonyítatlanság okán utasította el.

Egyúttal leszállította a felperes a használati díjjal kapcsolatos keresetét. 237 napra a használati díj ellenértékét 3.614.250 Ft-ban jelölte meg. Továbbra is fenntartotta a szakértő kirendelésével kapcsolatos bizonyítási indítványát.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte. Osztotta az elsőfokú bíróság azzal kapcsolatos álláspontját, hogy megfelelő adatok hiányában szakvélemény készítésére nincs mód, ugyanis nem került tisztázásra a tárgyak műszaki állapota. E vonatkozásban sem **K. L.** sem **Cs. Zs.** tanú vallomása értékelhető adatot nem tartalmaz. Mindezek mellett a felperes a 2015. június 1-jei tárgyaláson vállaltaknak sem tett eleget, az elsőfokú bíróság többszöri felhívása is eredménytelen maradt és a további bizonyításhoz pedig újabb adat nem áll a bíróság rendelkezésére.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi döntésével, annak indokaira is kiterjedően mindenben egyetért, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - annak helyes indokaira utalással, azok szükségtelen ismétlése nélkül - helybenhagyta.

A felperes fellebbezési hivatkozásával kapcsolatosan a másodfokú bíróság kiemeli, hogy az elsőfokú bíróság a 69. sorszám alatti végzésében helytállóan tájékoztatta a peres feleket, így a felperest is, a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási eszközökről és helytállóan utalt a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdésére is. Maga a felperes a 73. sorszám alatti beadványában is akként indítványozta a szakértő kirendelését, hogy a szakértő összehasonlító adatok alapján adjon szakvéleményt. A 88. sorszám alatti tárgyalási jegyzőkönyv második oldalán rögzítettek szerint a felperes vállalta, hogy a szakvélemény elkészítése érdekében 15 nap alatt nyilatkozik az ingóságok tulajdonságaira és ezen nyilatkozat megtételére az elsőfokú bíróság a 88/II. számú végzésében megfelelő határidő tűzésével fel is hívta a felperest. Ez a felhívás azonban eredménytelen maradt, annak ugyanis a felperes nem tett eleget.

Helytálló volt az elsőfokú bíróság azzal kapcsolatos álláspontja, hogy az ingóságok beazonosítására alkalmas adatok hiányában újabb szakértői kirendeléstől további eredmény a perben nem várható. Helyesen értékelte a felperes terhére a 88/II. sorszámú végzésben foglalt felhívás

eredménytelenségét is a bíróság és helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperesnek a használati díjjal kapcsolatos igénye a Pp. 164. § (1) bekezdése szerinti bizonyítási kötelezettségének elmulasztása miatt megalapozatlan.

Alappal utalt az alperes fellebbezési ellenkérelmében arra a tényre is, hogy a perben tanúként kihallgatott **K. L.** és **Cs. Zs.** vallomása nem tartalmaz elégséges adatot egy esetleges szakértői kirendeléshez, ezen tanúk vallomása alapján nem állapítható meg az adásvétel tárgyát képező egyes ingóságok mindazon műszaki adata és tulajdonsága, ami alapján megalapozott szakvélemény előterjesztésére mód lenne.

Mindezek alapján további szakértői bizonyításra sem kerülhetett sor.

Az előzőekben kifejtettekre figyelemmel az elsőfokú bíróság eljárása mindenben megfelelt az eljárásjogi szabályoknak, ezért az elsőfokú ítéletnek a Pp. 252.§ (2) vagy (3) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezésére sem volt mód.

Nem látott alapot a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által a felperes terhére megállapított perköltségösszegszerűségének a megváltoztatására sem. Az elsőfokú bíróság 75. sorszám alatti végzésében az eljáró szakértő részére 145.800 Ft szakértői díjat állapított meg és ennek viselésére a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a peresztesség-pernyertesség arányában kötelezte a feleket. Ezen főszabálytól történő eltérésre akkor van mód, hogyha bármelyik peres fél magatartása miatt ez indokoltnak mutatkozik [Pp.80.§ (2) bekezdés]. Önmagában azonban az, hogy az alperes birtokában már nem lelhetőek fel az adásvételi szerződés tárgyát képező ingóságok, nem tekinthető olyan körülménynek, ami megalapozná az e körben előterjesztett felperesi fellebbezési kérelmet. Éppen az ingóságok meglétének hiányában vált volna szükségessé a perben, hogy a felperes, mint bizonyításra kötelezett fél az ingóságok olyan jellemzőit közölje, amelyek alapján szakvélemény adható és ez alapján a használati díj iránti igény vonatkozásában az ezzel kapcsolatos keresetösszegszerűsége is érdemben elbírálgatható. A felperes azonban az ezzel kapcsolatos kötelezettségének nem tett eleget, így helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor a perben felmerült 145.800 Ft szakértői díjat a peresztesség-pernyertesség arányában a felek között megosztotta.

A fellebbezési eljárásban a pertárgy értéke 3.614.250 Ft. A felperes a fellebbezési eljárásban teljes mértékben peresztességesnek tekintendő, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes részére a fellebbezési pertárgy értékhez igazodó, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján megállapított fellebbezési eljárási költséget megfizetni.

Budapest, 2016. október 28.

. Pestovics Ilona s.k.
a tanács elnöke

Takácsné dr. Kükáló Judit s.k.
s.k.
előadó bíró

Dr. Darákné dr. Nagy Szilvia
s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő